

Ο ΝΟΡΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 9 Ιανουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο Κ^{ος} ΙΕΡΕΜΙΑΣ

έγνωρίσθηκε προχθές μ' έναν εξ επαγγέλματος πατριώτην του οποίου η γλώσσα — κατά την κρίσιν του κ. Ιερεμίας πάντοτε — αν αντί να εκπέμπει λέξεις εξέπεμπε δούζια, ήμπορούσε σ' ένα ήμερονόκτιον μόνον να βουλιάξη όλον τον Εγγλέζικο στόλο, που το περασμένο καλοκαίρι ήταν άραγμένος στο Φάληρο.

Ο κ. Πατριώτης του ανέπτυξε χίλια δυο, πατριωτικά πάντοτε, ζητήματα. Τον ανέλυσε το Μακεδονικόν ήθηρον του Μάξ Νορτάουν. Τον εξήγησε τον χρυσισμόν του Άγιου Ιωάννου της Κροστάνδης. Τον κατέτιρωσε σχέδια επί σχεδίων προς εξουδετέρωσιν της εν Μακεδονία Βουλγαρικής επιρροής. Τον είπε, τιν είπε — και τί δεν του είπε: — που τον έκανε βαπόρι τον άνθρωπο.

Ο δρόμος τούς έφερε και από κάτω από το κατάστημα του Έλληνισμού. Εκεί ο κ. Πατριώτης έσταμάτησε, κ' εκεί η γλώσσά του έπιρε κατήφορο.

— Την Ελλάδα θα την σώση μόνον ο συνασπισμός!... εφώναξε.

— Και ο σιναπισμός! παρετήρησε δειλά ο κ. Ιερεμίας.

— Δεν σ'ς έννοω! Ποίαν σχέσηιν ήμπορεί να έχη ο σιναπισμός με το Έθνικόν ζήτημα;

— Κατά τα παραγγέλματα της Ιατρικής, ο σιναπισμός κατευνάει κάθε πυρετόν. Συνεπώς δεν υπάρχει αμφιβολία πως ήμπορεί να κατευνάση και τον πυρετόν του λόγου, του οποίου σύμπτωμα είναι το χρόνιον αυτό πατρι-

ωτικόν παραλήρημα από το όποιον τυραννούμεθα!...

Ο κ. Πατριώτης δεν εύχαριστήθηκε καθόλου από την παρατήρησιν αυτήν. Άκόμη δέ όλιγοτέρον, διαν ό σεβαστός προσέβη, με γεροντικόν πείσμα επιμένων στην έξωφρενικήν ιδέαν του, επρόσθεσε:

— Καλή ή εταιρία αυτή και άγιος ό σκοπός της! Δεν φρονείς όμως ότι είναι καιρός να γίνη και μία άλλη εταιρία, ή οποία νάνωνισθή για να σώση την Ελλάδα... από τους Έλληνες;

ΚΑΙΡΟΣ ΗΤΟ

ν' άναμνησθή και ό Άρειος Πάγος στο ζήτημα του Βασιλικού θεάτρου, μετά την κωμειδιλλικωτάτην μάλιστα επέμβασιν εις αυτό, του κατωτάτου δικαστικού λειτουργού δηλ. του δικαστικού κλητήρος, ό οποίος άναμνησθή εις το μεταξύ του κ. Βερκάρδης και του Βασ. θεάτρου εκιδρότατον ζήτημα.

Κατηρήσθη λοιπόν — έτσι τουλάχιστον έγγραφη κήπου — μία εταιρία αλογίων και πατριωτών και συνέπηξε την Έθνικήν Σκηνήν με πρόγραμμα την καταπολέμησιν έφ' ενός των άυστερικων προϊόντων, των Σκανδιναυών συγγραφέων, και ατών άνηθήκων βανκυσουργημάτων της έκπεπτοκικής Γαλλικής σχολής, και την άνώψωιν άφ' έτέρου του δραματικούμποζ του κ. Α. Άντωνιάδου.

Η άπόρριψις ή όποία έξεδόθη άθωωτικώς μεν διά τον κ. Άντωνιάδην, κατδικαστικώς δέ διά τους Σκανδιναυούς συγγραφείς, είναι όριστική και τελεσίδικος, άφού την υπέγραψε και ό κ. Άντισαγγελεύς του Άρείου Πάγου, ό όποιος είναι ένας από τους πρωτουργούς της Άθνικής σκηνής.

ΒΑΡΥΤΑΤΟΙ

οί όροι τούς όποιους επρότεινε ό μνηών Άπικάρης εις την γηραιόν Κορδονάρην: «Ίσσορροπίαν εις την προς τους συμμάχους έκτίμησιν».

Αυτό επρότεινε ό κ. Αεβίδης. Άγνωστον αν θα τα δεχθή ό κ. Δηλιγιάννης. Διότι ίσσορροπία εις τα ρουσφέτια — όπως μεταφράζεται γυδαίσι ή «έκτίμησις» — είναι όλιγον δύσκολον πράγμα.

Είνε σύμμαχοι που προσφέρουν όλίγα στο Ύπουργείον. Είνε και σύμμαχοι που το συγκατατούν στην Άρχήν. Ο κ. Χατζίσκος λ. γ. ό κ. Μπακόπουλος, ό κ. Μονοκρούτος!

ΟΙ ΦΡΙΤΖΟΙ ΜΑΣ

είνε μεταμορφωτά θαυμασιώτεροι από τον Ίταλόν Φρίτζο που κατέπληξε προχθές την νύκτα στο Δημοτικόν θέατρον τους Άθηναίους με τας άλλεπαλλήλους και καταπληκτικάς μεταμορφώσεις του.

Τους γνωρίζετε τους Φρίτζους μας; Είνε οί Άρχοντές μας, είτε Βουλευταί καλούνται, είτε

Δήμαρχοι, είτε Δημ. Σύμβουλοι, είτε πάρεδροι.

Άλλοι άνθρωποι είναι πρό των εκλογών, όταν διακονούν τας ψήφους μας κι' άλλοι άνθρωποι γίνονται, μεταμορφούμενοι ως διά μαγείας, εύθους μετά την έπιτυχίαν.

Ύέμματα; ;

ΚΟΒΕΙ—ΚΟΒΕΙ

— κόβει, κατ' την «Άκρόπολιν» ό κ. Δηλιγιάννης. Ξουράφια, ψαλίδια, μπικλάδες, μαχίρια! Όλα εις ενεργείαν.

Και κόβει, κόβει, κόβει άνηλεώς, οικονομίως ένεν, τας θέσεις εκείνας τας όποις δεν ήμπορούν να κατχάθουν οί φίλοι του.

— Ψαλίδια!, ξουράφια!, μαχίρια!, ποιός έχει γι' άκόνισμα;

— Ο κ. Πρωθυπουργός, γιατί τα σιδερικά του έστόμωσαν από την πολλή δουλειά!

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ

είδησις πρώτης δυνάμεως έδημοσιεύθη προχθές στις στήλας μερικων προωτών εφημερίδων. Οί κορδοτικοί βουλευταί διέκοψαν τας σχέσεις των με τον Γεν. Γραμματέα του Ύπουργείου της Παιδείας, μη άναγνωρίζοντες εις αυτόν το δικαίωμα νάνυπροσωπεύη τον κ. Ύπουργόν.

Κατά τ' εν ισχύ διεθνή νόμιμα, το δικαίον είναι επέρ των κ.κ. Βουλευτών και κατά το κ. Ύπουργόν, ό όποιος όηγε να ζητήση την γνώνην ενός έκάστου των κ.κ. βουλευτών πριν εφοδιάση με την ειδικήν αυτήν πληρεξουσιότητα τον Γραμματέα του.

ΕΝΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

δηλιγιαννικώτατος, έδήλωσε κατηγορηματικώς, κατ' την «Εστίν», ότι αν άκυρωθή μια έκλογή και ή έκλογή αυτή δεν είναι ή της επαρχίας του, θα ποσειρήση όριστικώς από την Κυβέρνησιν.

Η δήλωσις αυτή δεν σ'ς δίδει άμυδράν ιδέαν περί της σοβαρότητος την όποιαν έχουν κι' επικυρώσεις και κι' άκυρώσεις των εκλογών;

Εν τούτοις το Σύνταγμα... Οί θεσμοί... Το χρητιμώμενον μας Πολίτευμα... επιβάλλουν κοντά εις τόσα άλλα στραβά κι' άνάποδα και την φάσαν αυτήν των εξελέγειων! Τί να γίνη! ή μάλλον, έως πότε θα γίνεται έτσι;

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ

εξεφύλλιζε τον νεοεκδοθέντα τόμον των ποιημάτων και ξεφώνουσε από άγανάκτησιν:

— Μα δεν είναι ποιήσις αυτή!... Δεν είναι ρήμες αυτές!... Ρυθμός δεν υπάρχει σε κανένα ποίημα. ούτε άρμονία, ούτε έννοια, ούτε τίποτε!... Στίχοι του κάρ-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ

2

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡ ΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΝΣΤΑ ΧΑΙΡΟΦΥΛΑ

Τα πλευρά σου επκλλον ώσάν του λαγωνικού έπειτα από καταδίωξιν. Μίαν νύκτα σ' εύρηκα στη θύρα μου πεσμένον... Και τότε... Τότε, άχ, μέσα στις φλέβας μου όλας ποίαν δίψην και ποίαν πείναν έναλλάξ είχα γι' σε, γι' την δροσερότητά σου! Έν όνειρώ, έπινα και έτρωγα την ζώήν σου, καθώς πίνουν το κρασί, καθώς τρώγουν το μέλι. Άνοιγα την ζώσαν καρδίαν σου, εις τα βήθη του στήθους σου χωρίς να σε καμω να σου πονέση και γι' εμέ αίσταλχηματιές του αίματός σου ήσαν σ' αν τα κλωνία του ροδιού. Ήτο στο μέτωπό σου ό χυμός του αίματός σου όταν σ' άγκάλιζα μες το σκοτάδι και όταν έπάνω από τον τράχηλόν μου έπερνούσε ή πνοή του θανάτου. Θυμάσαι; Θυμάσαι; Τα χείλη μας ήσαν ώσάν ένας μόνος καρπός τον όποιον ό θάνατος έλωανε έπάνω στα ψυχρά μας δόντια: και ξά

φνου, εις την σκιάν μία άνταύγεια επκρουσάζετο επάνω εις τας κόρας των όφθαλμών μας, ώσάν τα βλέφαρά μας και τα μαλλιά μας άνκατεμμένα να είχαν πιάσει φωτιά από την φλόγα των τρελλών κροτάφων μας. Ήταν στο μέτωπόν σου ένας χυμός αίματος και επίσης ό χυμός τρχέος τινός πράγματος... Ά! το τραχύ αυτό πράγμα το αισθανόσουν σ' έτε και σ' εμέ! Όταν ό Δόγης ύπνωττεν υπό το βάρος των χρυσών έριούχων του και των διφθερών του, έπ' τον εκύτταζες με βλέμμα σκληρόν σ' αν το άτσάλι... Έσύ, έσύ είσαι που εις τας ήδονάς μας επεκαλείσο τον θάνατον. Εγώ περειαχόν την θάλασσαν να μ'ς κρύψη, να μ'ς πάρη μέσα στα άπόκρυφα της, να μ'ς άπκαγγή εις τα ίσχυρά της νερά. Όταν εκύτταζα μέσα από το παράθυρο ένα ώρατο πλοίο να φεύγη προς την χώραν των άρωμάτων, του έρριπτον τας ζώνας μου θερμάς ακόμη από την ζώήν μου... Και σύ έφυγες μόνος, διέσχιστες την θάλασσαν όπως έπικλεσθής τον θάνατον! Και μου έφερες την μάγισσαν αυτήν της Σκλαβονιάς, αυτήν που γνωρίζει να σκοτώνη σιγά σιγά... (Μετά τας τελευταίας λέξεις προφερθείσας μετά βραδύτητος, μένει σκεπτική με όρθαλμούς ατενίζοντας προς πένθιμον δαμα, με τραχείαν έκφρασιν εις τα χείλη της τα μικρόκλειστα).

Ήταν επιδεξία ή Σκλαβούνα αυτή... Με δύο λίτρες κερύ έπλασε την μορφήν. Μου έζήτησε ένα δόντι του γέρου, τρεις σταλαγματιές άγιον μύρον και λί-

γον άγιον άρτον. Και της τα έδωσα όλα και εκείνη τα έβαλε μέσα στο κερί. Ά! γι' σενα έκαμα όλα αυτά, γι' σενα, γι' να σε ιδώ να κοιμάσαι επάνω στο προσκέφαλό μου! Το κερί είχε τη μυρωδιά του Άδου. Με τα ιδία μου τα χέρια έκοψα ένα κομμάτι από την μανδύαν του Δόγη έπως ντύσω την μορφήν που του έμοιαζε... Όταν έπλησίαζα την μορφήν στην φωτιά, το κερί, λιώνοντας, είχε την μυρωδιά του Άδου... Και λάθε μέρα ό γέρος έγινετο ισχνότερος, ώχρότερος και άδυνατότερος... Επάνω στο μέτωπό του και ή μεγάλ λχθωματική ακόμη έχασε το χρώμα της, εξηφανίσθη σχεδόν... Κατά τας τελετάς δεν ήμπορούσε πλέον να βραστήξη την πορφυράν του. Ά! έλωσε καθ' ολοκληρίαν, όλοι φλέδες του άδειασαν και κανείς δεν έμαθε από που το αίμά του έρευγε. Επάνω εις τον θρόνον του, όταν εξεψύχησε, ήταν σ' αν λείψανο μέσα σε χρυσή λειψανοθήκη. Είπεν Άμήν και με εκύτταζε και εις το ξεραμένο στόμα του εξανοίξα το βηθούλωμα των ούλων από το όποιον είχε πέση το δόντι... Από τες τρύπες του κρανίου του, το βλέμμα του έδβαινε από ένα βάθος τρομερόν... Ά! αυτό το έκαμα γι' σενα. Με το πτώμα αυτό και με αυτό το έγκλημα κατέβηκα από τον θρόνον μου γι' να έλθω σ' έσε, όπως σου έδωσα τας ήμέρας μου και τας νύκτας, όπως άναμνησθή εις την ζώήν σου καθώς ή ψυχή είναι άνακα-

ρου, που έπρεπε να έκδοθουν τις απόκριες!...

—Καί θα τὰ γράψης ὅλ' αὐτὰ που ἄς; τὸν ἐρωτᾷ ὁ φίλος του.

—Ὁ κριτικός ἀμέσως κατευνάσσεται:

—Νὰ τὰ γράψω; Μ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γράφονται, λέγονται μόνον! Ὁ ποιητής εἶνε φίλος μου!

Κι' αὐτὸ, κυρίαί καὶ κύριοι, καλεῖται:

Ρωμαϊκὴ κριτικὴ καὶ νὰ μᾶς συγχωρεῖτε!

ΔΙΑ ΜΥΡΙΟΣΤΗΝ

φορὰν οἱ ἐν Καίρῳ καὶ οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενεῖς ἀπέδειξαν ὅτι οἱ μεγαλύτεροι καὶ εἰλικρινέστεροι πατριῶται ζοῦν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅτι γιὰ νὰ γαπαῖ κανεὶς τὴν πατρίδα του — ἰδίως ὅταν τύχη νὰ εἶνε καὶ Ρωμαῖος — πρέπει νὰ μὴ τὴν πολυδύλεψη.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν «Ἑστία» εἰς 2200 Αἰγυπτιακὰς λίρας ἀνῆλθον μέχρι τοῦδε αἱ ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου εἰσφοραὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ ὁμογενῶν. Κ' ἐπεὶ καὶ συνέχεια, δίδει ὅλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενεῖς θὰ δώσουν γενναϊστάτα ποσὰ, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, τὸν ἐθνικώτατον.

Εἰς πόσα ἐπάνω κάτω νὸνῆλθε καὶ τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα ἔδωσαν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἕλληνες;

ΤΕΛΕΙΑ

κατάπτωσις λοιπὸν; Πρέπει νὰ πελπισθῇ κανεὶς καθὼς οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος.

Νὰ ἐπεμβαίνῃ ὁ Ἑλεγχος—τὸ νοιώσατε; Ὁ Ἑλεγχος!—στὰ ἐσωτερικὰ μὰς ζητήματα, νὰ υποδουλώνεται συνεπὶς τὸ Κράτος καὶ νὰ μὴ ἐπιφανέται μίαν κ' ἂν σάνιδα στὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος;

Εἶνε φυλὴ παιὶς αὐτῆς, ἡ δική μας γιὰ νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸν κ. Μὰξ Νορντῶου καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ γράψῃ ἄρθρα καὶ νὰ πτελλῇ συγγραφεὺς τηλεγραφήματα.

ΑΓΡΑΦΟΝ ΑΡΘΡΟΝ

ἀγράφου νόμου, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τῶν ἀλιτηρίων ἐκείνων χωρικῶν ποῦ ἔκοψαν τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ Λισίων καὶ τὰ πούλησαν γιὰ ξύλα, μὲ τὴν δικά.

Καθόλου ὅμως παράδοξον νὰ περάσουν κ' αὐτοὶ μεθαύριον ἀπὸ τὸ πλημμελειοδικεῖον καὶ ἀνάωθουν παρηγουρικῶς, ἀφοῦ τὰ βρωμερὰ χέρια τους τὰ χρησιμοποιοῦν ὅχι μόνον γιὰ νὰ κόβουν τὰ δένδρα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ψηφίζουν. Μήπως δὲν ἐννοοῦμεθα;

ΝΑ ΚΛΕΠΤΟΥΝ

καὶ τὰ ὑλικά τῆς ἐταιρίας τοῦ Σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσης καὶ νὰ τὴν ἐξανγκνάζουν νὰ πειλῇ ὅτι θὰ σταματήσῃ τὰς ἐργασίας της, ἂν ἡ Κυβέρνη-

σις δὲν λάβῃ μέτρα δραστήρια κατὰ τῶν λωποδυτῶν; Μὴ χειρότερα! Οἱ Βούλγροι συνωμοταὶ οἱ ὁποῖοι τόσον θορυβῶδῶς συνελήθησαν πρὸ τινων μηνῶν ἔδω, τόσο κακὸ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν στὴν πατρίδα μας.

Κ' ἐπειτα φωνάζομε πῶς πρέπει νὰ πάρομε καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐνῷ ἀκόμη δὲν κατορθώσαμε οὔτε τὴν Ἑλευθερίαν Ἑλλάδα νὰ φυλάττωμεν!...

ΔΕΥΤΕΡΑ ΓΝΩΜΗ

διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Δ. Κατερινόπουλου, ὡς καθηγητοῦ τῆς Χειρουργικῆς Παθολογίας, δὲν ὑπάρχει. Ὁ κ. Κατερινόπουλος ἦτο πρὸ πολλοῦ ἐνδεδειγμένος καθηγητής, κατέλαβε δὲ τὴν ἑδρὰν ἐπαξίως καὶ τῶν μελετῶν καὶ τῆς μακρῆς πείρας του τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε κ' ἐν τῇ ἰδιωτικῇ πελατείᾳ του κ' ἐν τῇ Ἀστυκλινικῇ ὅπου ἐπὶ ὀκταετία διέκλῃρον ὡς βοηθὸς διδάσκει.

Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι τὴν ἑδρὰν τὴν ὁποίαν ὁ σοφὸς διδάσκαλος κ. Μαγγίνας ἐκλείπει, θὰ τὴν τιμῇ καὶ ὁ νέος καθηγητής.

ΕΓΓΡΑΦΗ

κάπου χθές, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ προβῇ μετὰ περιστάσεως πλέον εἰς ὅλας τὰς ὑπαλληλικὰς μεταβολὰς, παραβλέπουσα τὰς ἀτομικὰς υποχρεώσεις καὶ ἀποβλέπουσα μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ πιστεύομεν. Ἀμὰ ἐξαντληθῇ ἡ πίστωση τῶν φίλων, ἀρχίζει ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος. Ἡ πίστωση δὲ τῶν φίλων τῆς Κυβερνήσεως φαίνεται ὅτι εὐρίσκεται περὶ τὰ τέλη της καὶ ἀπόδειξις αἱ ραγδαίαι μεταβολαὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνδρὸς ὀνομάζεται: «Θέλω». Ἡ εὐδαιμονία τῆς γυναικὸς ὀνομάζεται: «Ἐκεῖνος θέλει».

Ἀγαπᾶτε πάντοτε τὸν πλησίον σας ὡς ἑαυτὸν—ἀλλὰ καὶ νὰ εἰσθε κατ' ἀρχὴν ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν ἑαυτούς.

Ἀποφεύγετε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καυχῶνται διὰ τὴν δικαιοσύνην των! Τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶνε μόνον τὸ μέλι ποῦ λείπει ἀπὸ τὰς ψυχὰς των. Καὶ ἐὰν αὐτοκαλοῦνται καὶ ἀγαθοὶ, μὴ λησμονεῖτε ὅτι δὲν τοὺς λείπει παρὰ ἡ δύναμις διὰ νὰ εἶνε Φαρισαῖοι.

Δὲν ὑπῆρξε παρὰ εἰς μόνον Χριστιανὸς καὶ αὐτὸς ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ν' ἀναγνωρίζῃ κανεὶς τὸ ὥραϊον καὶ νὰ τολμᾷ νὰ τὸ ἐκφράσῃ, νὰ ζητῇ κανεὶς πολλὰ, μέγιστα λόγια. Ἴδου ἡ ἀλήθεια.

Φ. Ρ. ΝΙΤΣΕ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΩΝ

ΚΛΕΒΕΛΑΝΑ ΚΑΙ ΔΕΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Ἦδη δτε ἀπολύονται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως οἱ ἀριστοὶ τῶν ὑπαλλήλων, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι τοὺς διώρισαν οἱ ἄλλοι, ἢ τοὺς προήγαγον οἱ ἄλλοι, ἀνεπολήσασιν μίαν μέθοδον, τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσε διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως χρηστὸν ὑπάλληλον ὁ δικτηρότερος τῶν οὐμορυστικῶν κλάδων τῆς βορειοαμερικανικῆς Συμπολιτείας, ὁ Μάρκ Τβκλιν—ψευδώνυμον κρύπτον τὴν πρωτοπικότητα τοῦ κ. Μ. Κλέμενς.

Οἱ δημοκρατικοὶ εἶχοι νικᾷτε τοὺς ρεπουμπλικανούς κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου εἶχεν ἀνέλθῃ ὁ Κλέβελκνδ.

Ὁ Μάρκ Τβκλιν περιηγεῖτο τότε τὴν Εὐρώπην, εὐρίσκετο δὲ ἀπὸ ἡμερῶν ἐν Φραγκφούρτῃ, ὅτε ἐπισκεφθεὶς ἡμέραν τινα τὸν γενικὸν Πρόξενον τῆς Συμπολιτείας κύριον Μάσσων, τὸν εὔρε τοποθετοῦντα εἰς κινώτια τὰ βιβλία καὶ τὰ ἐγγράφα του.

—Ὡρα καλὴ, τοῦ λέγει ἐκπληκτος, τί τρέχει, Νάσσων;

—Τί νὰ τρέχῃ; τὰ καθήκοντά μου ἔλγουν. Εἰμαι ρεπουμπλικανὸς καὶ ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Συμπολιτείας δημοκρατικός. Ἡ θέσις μου ἀνήκει πλέον εἰς δημοκρατικόν.

—Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι αἶσχος! εἶπεν ὁ Τβκλιν ἀποσυρόμενος.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του ἔγραψε τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μίαν Ρούθ Κλέβελκνδ, δηλαδὴ πρὸς τὸ θυγάτριον τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας, ἡλικίας **δέκα μόνον μηνῶν**.

«Ἀγαπητὴ μου Ρούθ, ἔχω ἀναλάβει ἀπέναντι τοῦ ἐκτοῦ μου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ζητήσω ποτὲ καμμίαν χάριν ἀπὸ δημοσίην ἀρχήν. Ἀλλὰ δὲν παραβιάζω τὸν ἥκον μου, ἐὰν σὰς ἀπευθύνω μίς, ὀλίγας φιλικὰς γραμμὰς διὰ νὰ σὰς καταγγείλω ὅτι πρόκειται νὰ τελεσθῇ ὕβρις κατὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν δημοσίων συμφερόντων, διὰ τῆς ἀπολύσεως ὑπὸ τοῦ παππάκη σας χρηστῶν ὑπαλλήλων καὶ μετὰ τὸ ἄλλων τοῦ καλλιτέρου τῶν προξένων τῆς Συμπολιτείας ἐξ ὧν ἐγνώρισκ. Σημειώσατε δὲ, ἀγαπητὴ δεσποινίς, ὅτι ἐγνώρισκ πολλούς.»

Καὶ ἀποῦ ἐξέθετε τὴν ὑπόθεσιν συνεπλήρωσεν ὡς ἐξῆς τὸ γράμμα του πρὸς τὴν δεκάμηνον δεσποινίδα.

«Εἰς ὕμς, ἀγαπητὴ μίς, θὰ εἶναι εὐκόλον εἰς πρώτην μετὰ τοῦ παππάκη σας συνομιλῆσαι περὶ τῶν υποθέσεων τοῦ κράτους, νὰ ὁμιλήσετε εἰς τὸν πρόεδρον τῆς δημοκρατίας περὶ τοῦ γενικοῦ προξένου Μάσσων καὶ νὰ τῷ παραστήσετε ποῖαν ὑπόληψιν τρέφω πρὸς κυβερνήσιν ἀπολύουσιν

τευμένη μετὰ τὴν σάρκα, γιὰ νὰ εἶμαι σ' ἐσὲ καθὼς ἡ πνοή σου εἶνε στὰ στήθη σου. Ἴδου τί ἔκαμα γιὰ σένα. Καὶ σὺ μ' ἀγάπησες, μ' ἀγάπησες. Ἐτράφης ἀπὸ ἐμὲ καθὼς ἀπὸ βότρυν σταφυλῆς, ἕως τὸν λαμὸν, ἕως τοὺς ὀφθαλμούς, ἔχρησες ἀπὸ τὴν γλυκάδα μου. Μὲ εἶδες ὥρριαν, εἶδες εἰς τὸ σῶμα μου τὸ δικαίαντι καὶ τὸ κεχρυσμένον; μ' ἐξεφύλλιτες ὡσὲν πολὺ φύλλον ἄνθος. Γιὰ σένα οἱ πλόκαμοί μου εἶχαν τὴν εὐωδίαν τῆς θαλάσσης καὶ τῆς σμύρνης, ὡσὲν τὰ σχοινία πλοίου καταφόρτου ἀπὸ μυρωδικά. (Διακοπή. Μὲ κίνημα ἀέριστον ἐγγίζει τὴν κόμην της τὰς παρειάς της τὸν πώγωνά της.) Ἐπέθανεν λοιπὸν ξάφνου τὸ πρόσωπό μου σὺν τῷ φύλλῳ ποῦ πεθαίνει γιὰ μίαν ἡμέραν; Ἐν τούτοις εἰς τὸν γυνὸν τράχηλόν μου ἔχω ἀκόμη τὴν θερμὴν σου ἀναπνοήν... (Ἀπρηδνεκία καὶ τρέμουσα ἐγγίζει τὸν τράχηλόν της ὡστε νὰ ἐξίτῃ ἐν αὐτῷ ρυτίδας.) Ἀνεκάλυψες ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου τὰ ἔχνη τῶν ἐτῶν; (Σηκώνει τὸ ἐπὶ τοῦ τάπητος κάτοπτρον καὶ κοιτᾷται ἐν αὐτῷ. Ἡ μορφή της φαίνεται τεταραγμένη ἀπὸ θλίψιν καὶ ὠχρότητα. Χαμηλώνει τὸ κάτοπτρον καὶ μένει στιγμὰς τινὰς ἀκίνητος ὡσὲν ἀπολύθῃσα ἀπὸ ἀπελπισίας.)

Πεντέλα (ἀπὸ τὸ ὄψος τοῦ κυγκλιδώματος).

Διακρίνω δύο ἱππεῖς εἰς τὴν Ὀρλάνδαν.

Γραδενέγα ἀνασκιρτῶσα.

Ὁ Πάρις; Ὁ Ἀλμυρος; Μόνοι;

Πεντέλα

Συνοδεύουν μίαν ἡμίονον... Ἐπάνω εἰς τὴν ἡμίονον εἶναι μίαν γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα φαίνεται δεμένη σὺν αἰχμαλώτος.

Γραδενέγα (μετὰ σκίρτημα χαρῆς.)

Εἶναι ἡ μάγισσα! Ἐρχεται! Φθάνει! (ἀναπνέει βαθεῖα μετὰ ὀφθαλμούς σηκωμένους πρὸς τὰ πλατὰ ἀκτινοβόλα νέφη ποῦ κρέμονται ὑπεράνω τοῦ κήπου τοῦ κρόκου καὶ τῆς πορφύρας. Ἀπὸ μακρὰν φθάνει ἀνὰ διακεκομένα κύματα ἡ μουσικὴ τῶν λέμβων αἱ ὁποῖαι κατέρχονται τὸν ποταμόν. Φρενητιδὴς ἐπιθυμία ζωῆς καὶ ἀπολαύσεως τῆς φουσκῶν τὴν καρδιά.) Ἄ! Πανθέα, Πανθέα! Ὅλα μου τὰ πλούτη γιὰ μίαν πλεξίδα ἀπὸ τὰ καλλία σου, γιὰ ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμά σου, γιὰ τὸ πρκαμικρότερον τεμάχιον ἀπὸ ἐσέ, γιὰ τὸ ἀτελέστερον ἀπὸ τὰ πράγματά σου, γιὰ ἓνα νύχι, μίαν κλωστή! Ὅλο μου τὸ χρυσάφι, ὅλας μου τὰς γαίας, ὅλα μου τὰ παλάτια σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ μοῦ φέρῃ μίαν κλωστήν ἀπὸ τὸν στηθάδεσμόν σου! (πλησιάζει τὸ πρόσωπόν της εἰς τὴν κυγκλίδα καὶ ἐγκαταλείπεται ὡς εἰς δίχτυον, κυττάζει διὰ μέσου τοῦ φιλώματος καὶ καλεῖ.) Νέρισσα! Κατερίνα! Ὁρσολα. Ἰακωδέλα! Ἄ! ποῖς ἀπὸ σὰς θὰ μοῦ φέρῃ τὸν θάνατον; Ποῖς ἀπὸ σὰς θὰ μοῦ φέρῃ τὴν ζωὴν; (ροφᾷ τὴν ὁσμὴν τῆς ὠριμότητος καὶ τῆς διαλύσεως ἡ ὁποία ἀνέρχεται ἀπὸ τὸν πολυτελὴ κήπον.) Τὴν ζωὴν! Τὴν ζωὴν!... Πῶς οἱ καρποὶ εὐωδιάζουν.

Εἶνε βαθὺ καὶ παχύ τὸ ἄρωμα τῶν καρπῶν Ποῦ λυσούν ἀπὸ ὠριμότητα καὶ γλυκύτητα εἰς τὸν κλά-

δον ποῦ λυγίζει καὶ στενάζει. Κανεὶς τὴν δὲν τοὺς μαζεῖται πλέον, κανεὶς δὲν γεμίζει πλέον γιὰ ἐμὲ τὰ καλὰ καὶ τὰς τρώγιδας. Τὰ δένδρα εἶνε φορτωμένα καὶ κουρασμένα ἀπ' αὐτὰ καὶ πρκαπονοῦνται ὡσὲν νὰ ἔφεραν τὴν τιμωρίαν ὕμενίων ὑπερευδαιμόνων. Ἡ γῆ εἶνε γεμάτη ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τρέφεται μ' αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τὸν λυωμένον πολτὸν των γίνεται ξανθὴ καὶ παχέια. Ἄ! Ὅλα τοὺς φάγῃ αὐτὴ ὅλους μὲ τὸ ἀπέρχοντο σιγῆλόν σ' ὅμα της, χαμένους πλέον δι' ἐμὲ, χαμένους διὰ τὸν ἔρωτά μου, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἐμάζευσε. Ὅλοι, ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον, θὰ ἡδύναντο νὰ περάσουν μέσθ ἀπὸ τὰς κλάμας μου μὲ τὸ ἡδονικὸν των χνοῦδι.

Ἡ ἐπιθυμία ὅλ' ἠμποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ ἀνκρίθμη-τα χεῖλη ὅπως πῶς γιὰ μίαν μόνον ἡμέραν ὅλους τοὺς χυμούς των. Χαμένοι γιὰ ἐμὲν, χαμένοι, χαμένοι, ὦϊμε!... (Γλυστοῦ διὰ μέσου τῶν σιδηρῶν δρυφάτων τὰ ὠρὰ καὶ κατάρροπα ἀπὸ δακτυλίδια χέρια της καὶ τὰ τεῖνε πρὸς τὰ ῥόδια τὰ ὁποῖα στίλβουν ἐκεῖ σιμά. Σχημένα καὶ στάζοντα σὺν αἵμα.) Ὁ καρποὶ, Ὁ ὠραιοὶ καρποὶ, εἶθε ἀκόμη τὸ ἄρωμά σας καὶ ἡ γλυκάδα σας νὰ εἶνε ἐν νύττιμῳ εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, καθὼς τὴν ἐποχὴ ποῦ ἤμουν ἡ Δόγισσα Γραδενέγα καὶ ὅταν ὁ ἀρχαῖος νόμος μετέτρεπε πρὸς χάριν μου τὸ ἀντίτιμόν σας εἰς χρυσὸν ὑφάσματ' Ἄ! ὅταν ὅλα τὰ περιβόλια τῶν νήσων ἀπεργαζοῦντο ὅπως ἐπὶ τοῦ θρόνου μου ἐπιφάνῳ ὠρκα καὶ μεγάλωσεν ἡμεῖς μετὰ ἡγάπα ἐκεῖνος τότε, μετὰ

χρηστούς υπαλλήλους του κράτους, διότι δεν ανήκουν εις τὸ κόμμα τῆς.»

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ἔλαβε μικρὸν γράμμα μετὰ τὴν ταχυδρομικὴν σφραγίδα τῆς Βασιλευσάντης, ἰδιόγραφον τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ἔχον ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ μὲς Ροὺθ Κλέβελντ λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν κ. Μάρκ Τβλιν, ὅτι ἔλαβε τὸ γράμμα του. Τὸν εἰδοποιεῖ δὲ ὅτι δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ ἀναγνώσῃ εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τὸν παππάκην τῆς. Ὁ κ. Κλέβελντ τότε ἐπεφόρτισε τὴν κόρην του νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κ. Τβλιν διὰ τὰς πληροφορίες του καὶ νὰ τὸν πληροφορήσῃ ὅτι ὁ γενικὸς Πρόεδρος κ. Νάσσων δὲν θὰ μετακινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ἐπιφορτίζει πρὸς τοὺς τὴν θυγατέρα του ὁ κ. Πρόεδρος νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Τβλιν, ὅτι θὰ τῷ εἶναι ὑπόχρεως, ὅσκις θελήσῃ νὰ τὸν διαφωτίσῃ περὶ ὁμοίων περιστάσεων».

Θὰ συνεβουλεύομεν τοὺς ἀπολυμένους ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως χρηστούς υπαλλήλους, νὰ προσφύγουν εἰς τὴν αὐτὴν μέθοδον, ἔνν ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶχε θυγάτριον δέκα μηνῶν ἡλικίας.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ἐπρεπε νὰ ἀκούῃ ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀνδρὸς ὡς ὁ κ. Τβλιν, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ κ. Ροῖδης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐνθ' ὁ κ. Ροῖδης ἀπολύεται, ὡς μὴ ἀνήκων εἰς τὸ κορδόνιον.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Ροῖδης καὶ κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τὸν Τβλιν, ὅτι οὐδέποτε ἀνεμίχθη εἰς τὴν πολιτικὴν.

Μίαν δὲ μόνον φορὰν παρέπεισαν τὸν Τβλιν ἀπλῶς νὰ συσνήσῃ διὰ τοῦ κύρους τοῦ ὀνόματός του, τὴν ἐκ νέου ἐκλογὴν, ὡς μέλους τῆς Γερουσίας, τοῦ στρατηγοῦ Ἀβλεῦ. — Τὸ ἔπραξε δὲ διὰ τῆς ἐξῆς δηλώσεως πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς:

«Ὁ στρατηγὸς Ἰωτὴρ Ἀβλεῦ, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι κατ' ὅλην ἀξίαν τῆς ψήφου σας, ἀν καὶ μόνος αὐτὸς θὰ εἶναι ἀπολύτως ἀνεπαρκὴς ὥπως ἀπολυμένη τὴν Γερουσίαν, ὅσον εἶναι ἀνεπαρκὴς μίαν ἀνθοδότην ἵων διὰ νὰ ξεβρωμίῃ ἐργοστάσιον ψαρόκολλας».

Καποιο παρόμοιον ἐργοστάσιον δὲ λειτουργεῖ καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου;

Ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περσμένα τοῦ «Νορμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κίοςκα τῶν πλατειῶν Συντάγματος καὶ Ὁμονοίας.

ἡγάπη. Ἀπὸ τὸν ἐξώστην ἔβλεπα νὰ περνοῦν εἰς τὸν λιμένα αἱ μεγάλοι λέμβοι, κατὰφορτοὶ ὡς τὸ κέρκι τῆς Ἀμαλθείας. Τὰ παιδιὰ εἰς τὰς πλώρας, ἐδάγκωναν ἀπληστώως τοὺς καρπούς καὶ τὰς σταφυλάς αἱ ὁποῖαι ἐφρίνοντο αἰμοσταζοῦσαι ὑπὸ τὰ δυνατὰ τῶν δόντιν καὶ ἐγὼ, στῆθεμα βλῆς αὐτῆς τῆς γλυκειᾶς τροφῆς ἡ ὁποία ἐξέχυντο εἰς τὴν μαρμαρυμμένην πόλιν, ὑπελόγιζα τοὺς ἀγροτικούς φόρους καὶ ἐσυλλογίζομουν τὸ σχῆμα τῶν πορφυρῶν μου. Ἔτσι ντυμένη ἀπὸ ἑσῆς, ὡς καρποὶ, ἔφερα γιὰ τὴν εὐχαριστήσιν του τὴν δροσερότητα σας ὑψωμένην ἐπάνω στὸ σῶμα μου. Ὡμέ! Δὲν ὑπάρχει πλεῖν σ' ἐμὲ ἡ δροσερότης σας, εἰς τὰς πτυχὰς τῶν φορεμάτων μου καὶ τοῦ πέπλου μου· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται τὴν ὥρην ὅτι ὅλη σας ἡ ὠριμότης λυώνεται μέσα εἰς τὰς φλέδας μου καὶ χύνεται ἀπ' ἐπάνω μου ἡ χαμένη καλωσύνη σας. Τὰ χεῖλη μου θὰ ἐπανεύρισκον σ' ἐμένα μίαν γυνῶν ἀκαταβλήτου δυνάμει, ἔνν ἐπανάληστο ζάφρου σ' ἐμὲ μετὰ τὴν λήθην ποῦ τὸν κατέχει... Πανθὲς! Πανθὲς! (στρέφεται, πνιγμένη ἀπὸ ἔρωτα καὶ μίσος, μετὰ ὀφθαλμοὺς γυαλισμένους ἀπὸ μῆτην, κλονιζομένη ὀλίγον.) Νὰ ζήσω, νὰ ζήσω ἀκόμη γιὰ νὰ τὸν τυλίξω μέσα εἰς τὴν ζωὴν μου ποῦ πάσχει σὺν μέσῃ σὲ φλόγα· ὅπως δώσω εἰς τὰς ἡμέρας του καὶ τὰς νύκτας του· πάθη νέα καὶ ἀγνωστα, πρωτοφανεῖς ἐφευρέσεις ἡδονικότητος καὶ ἀγωνίας... Ἀ! θέλω νὰ

ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΥ

Ἀνεγρᾶφη καὶ διεψεύσθη κύθημερόν ἡ εἰδησις ὅτι ὑποψήφιος πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἦθελεν ὑποδειχθῇ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὁ κ. Α. Δεληγεώργης. Θεωρεῖται ὅμως βέβαιον ὅτι ὁ κ. Δεληγεώργης μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν βουλευτῶν θέλει τηρήσῃ ἀνεξάρτητον ἀπέναντι τῆς Κυβερνήσεως στάσιν.

Καὶ ἄλλο Ρωσσικὸν ἀντιτορπιλικὸν διήλθεν ἐκ τῶν Δαρδανελλίων ὑπὸ ἀπόλυτον μυστικότητά. Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλικὴ πρεσβεῖα διεμαρτυρήθη διὰ τὴν νέαν περὶ τὴν ταύτην τῶν συνθηκῶν παρὰ τῆς Πύλης.

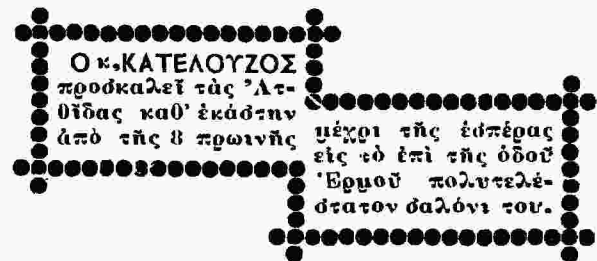
Ἡ ἐταιρία Μπατινιὸλ ἡ ἀνκλαιοῦσα τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου Πειριχίδος-Δαρίσσης διεμαρτυρήθη διὰ τὴν διαρπαγὴν τῶν ὑλικῶν αὐτῆς, ἡ ὁποία γίνεται ὑπὸ τῶν χωρικῶν εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γραμμῆς, ἀπειλοῦσα νὰ παρατηρήσῃ τοῦ ἔργου. Ἡ Κυβερνησις διέταξεν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν παρὰ τὴν γραμμὴν ἐπαρχικῶν.

Εἰς πολὺ μικρὰ ποσὰ ἀνέρχονται μέχρι τοῦδε αἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ εἰσφορὰι ὑπὲρ τοῦ Π. Τάφου. Ἀπεναντίας οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἕλληνες, οἱ διακριθέντες πάντοτε διὰ τὰ αἰσθηματὰ των συνέλεξαν μέχρι τοῦδε τὸ ποσὸν τῶν 2.200 λιρῶν.

Ἡ Βασίλισσα θέλει συνοδεύσῃ μέχρι Ἰκωνίων τὸν ὑπατον Ἀρμαστὴν τῆς Κρήτης πρίγκηπα Γεώργιον. Ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ἐτοιμάζεται εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλονήσου, ὁ δὲ Ρωσσικὸς στόλος ἡγκυροβολημένος εἰς τὴν Σοῦδακ θ' ἀποδώσῃ τὰς τιμὰς.

Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς περαιοῦνται αἱ διαπραγματεύσεις καὶ ἀναγράφεται ἡ μετὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Τουρκίας Ἐμπορικὴ Σύμβασις, ἥς ἡ διάρκεια τῆς ἰσχύος συνεφωνήθη εἰς 18 ἔτη.

Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως» ἐξακολουθεῖ κατ' ἐκάστην δημοσιεύουσα σωρεῖαν Διαταγμάτων διαφόρων μεταβολῶν καὶ τελευταίως οἰκονομικὰς τοιαύτας, γενόμενης ἐν μεγίστῃ κλίμακῃ.

ΗΓΕΜΟΝΕΣ

ΑΛΛΟΙ τῆς δόξου Ἑρμοῦ

Οἱ κ.κ.

ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ & ΜΠΑΡΔΗΣ

Τὸ κατὰστημὰ των κυριολεκτικῶς τὸ λατρεύουν αἱ Ἀττικαί.

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΣ

ΖΗΤΩ Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ!

ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΜΑΧΡΙ ΒΑΘΥ ΓΑΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Ἐξασφαλίσαι τὰ μαλλιά σας!

Τὸ μυστικὸν τὸ ἀνεκάλυψαν μετὰ τὸ θαυματουργὸν «Σωζότριχον»

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΟΡΑΗ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΩΖΟΤΡΙΧΟΥ ΚΑΙ ΒΑΦΗΣ ΤΡΙΧΩΝ

πλάσω μίαν καλλονὴν νέαν μετὰ τὰ δάκρυά μου, μετὰ τὸν πυρετόν μου καὶ τὰ δηλητήρια μου!... (μετὰ βλαῖον κίνημα ἀρπάζει τὸν καθρέπτην καὶ σκύβει ὥπως κατοπτρῶνται ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη). Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ποτὲ δὲν ἦσαν τόσο μεγάλοι, οὐδὲ περιεβλήθησαν ποτὲ τὴν σκιάν... Δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπόν μου, οἱ φλόγες τῶν ματιῶν μου θὰ τοῦ τὸ κρύψουν... Κάθε νύκτα, ἐνεδρεύει παρὰ τὸ προσκέφαλόν μου ὁ πυρετός καὶ μετὰ περιμένει καὶ μοῦ κατὰτρώγει τὴν μορφήν ἕως τὰ κόκκαλα· (ἀνοίγει τὰ χεῖλη τῆς καὶ δεικνύει τὰ οὐλά της). Τὰ χεῖλη μου εἶνε κἀτωχρα, ἀλλὰ τὰ δόντια μου λάμπουν ἀκόμη... Ὅταν κατέβω μετὰ πομπὴν εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου οἱ ναυτικοί, ἀπὸ τὰς γαλέρας των, ἔβλεπον τὴν ἀνταύγειαν τοῦ μεδιόματός μου. Ὅταν τοῦ ὠμίλου, ἐκύτταζε τὰ δόντια μου ποῦ ἔλαμπαν στήν σκιάν καὶ δὲν μετ' ἤκουε πλέον... Θὰ τὰ ξαναβρῇ σὺν ξάστερῃ δροσῇ εἰς τὸ βάθος καυμένου μπουμπουκιῦ.

Πεντέλα (ἀπὸ τοῦ ὕψους).

Δώδεκα βάρκες καταβαίνουν ἀπὸ τὴν Φισαόρα σκεπασμένες μετὰ βυσινόχρωμα δαμάσκα, μετὰ ἀργυρὰς στήν πρὶν μνη σερρήνες. Ἐρχονται σὲ δυὸ γραμμές, δεξιὰς καὶ ἀριστερὰς τὴν ἄλλην μετὰ αὐστηρὰ ἀνθρώπλευτες... Ὅλο τὸ νερὸ σκεπάζεται μετὰ ἀνθοστέφανον, οἱ βάρκες εἶνε γεμάτες ἀπὸ αὐτὰ καὶ χύνουν πάντα, πάντοτε... πράσινες γιρλάντες. Τὸ ποτάμι γίνεται πρά-

συνο· πρὸ ὀλίγον ἦσαν ῥόδινο σὺν τὰ σύγνεφα... Ὡς τὸ μεγάλο ἐκεῖνο σύγνεφο πρὸς τὴν Μίραν... Σηκό νεται, ψηλόνει. Εἶνε σὺν πύρινος γίγας.

Γραδενίνα (ἀγωνιώδης τρομαγμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην λάμψιν ποῦ πέφτει εἰς τὰ γύρω της ἀγάλματα).

Καὶ οἱ ἱππεῖς; Καὶ ἡ ἡμίονος; Καὶ ἡ ἡμίονος; Τοὺς βλέπεις ἀκόμη στὸ δρόμο; Πλησιάζουν; Τρέχουν;

Πεντέλα.

Τώρα τὸ δάσος τοὺς κρύβει. Νά τους! Νά τους! Βγαίνουν ἀπὸ τὸ δάσος. Πλησιάζουν. Περπατοῦν μετὰ κανονικὸν βῆμα... Μία γυναικα μπαίνει ἀπὸ τὸν κήπον... Εἶνε ἡ Λουκρητία... Μία ἄλλη τὴν ἀκολουθεῖ... Ἀλλὰ μία ἀκόμη... Ἡ Κατερίνα, ἡ Ὁρσοῦλα.

Γραδενίνα.

Ἀ! ἐπὶ τέλους! (Ὁρμᾷ καὶ ἀνοίγει τὴν κιγκλίδαν ἥτις κλονεῖται καὶ τρίζει. Ἐπιφαίνεται ἡ κατάσκοπος ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ἀσθαινουσα ταχεῖα καὶ κινουμένη σὺν λαγωνικόν. Φέρει πυρόχροον ἐνδυμασίαν καὶ ἡ κεφαλὴ της σκεπάζεται μετὰ μίαν σάρπαν κυμαινομένην εἰς τὸν ἀνεμὸν. Ἡ ΔΟΓΙΣΣΑ τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν σφύρει μανιώδως). Ἀ! ἐπὶ τέλους! Ἡ καρδιά μου κατετρώγετο! Καὶ σὺ δὲν ἤρχεσο, δὲν ἤρχεσο!... Ὁμίλει, ὀμίλει, τί ξεύρεις; Τί εἶδες; Τί ἄκουσες; Ὁμίλει. (τῆς ἀφαιρεῖ τὴν σάρπαν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν. Ἡ κατάσκοπος γονατίζει) τὸν εἶδες; Ποῦ εἶνε; Μετὰ τὴν ἐταίραν;

(Ἀκολουθεῖ.)